

Editorial

Espanya ens roba

Espanya roba als catalans cada any dos bilions de pessetes. Un bilió a la Catalunya central i un altre entre el País Valencià i les Illes.

A la Catalunya central en concret el sistema actual de finançament va ser pactat a la baixa amb el govern post-franquista d'UCD, pel PSC-PSOE, el PSUC i CiU. Es perdé una ocasió d'or per legalitzar el concert econòmic. L'any 1992 el govern Pujol signà un xec en blanc de cara al nou sistema amb la promesa verbal que es tendria a la corresponsabilització fiscal amb un tram de l'IRPF. Fins i tot aquesta misèria és negada a Catalunya amb l'excusa de la solidaritat. Però si al final es concedís, el 15% de l'IRPF només seria un pegat que no ens aporta ni un duro més, només augmentaria la liquidesa de la caixa de la Generalitat. L'única solució perquè els impostos dels catalans es quedin a Catalunya és el Concert Econòmic.

Però, si la política fiscal és totalment contrària als interessos de Catalunya, hi ha encara molts altres aspectes en que l'Estat ens juga en contra.

L'Estat espanyol té una estructura econòmica arcaica que fa que sigui impossible complir alhora totes les exigències del programa de convergència amb Europa. Inflació excessiva, dèficit públic enorme que necessita ajudes exteriors que provoquen interessos alts en el diner i un enorme deute públic. I això al costat d'una moneda que està a punt de sortir del Sistema Monetari Europeu. I uns índexs de benestar social dels més baixos d'Europa: com la despesa social del 17% del PIB, quan la mitjana europea és del 29%, o l'esgarriós índex d'atur juvenil de més del 50%.

Els governs de Madrid estan hegemonitzats per buròcrates tenen una concepció financera-especulativa de l'economia i apliquen polítiques anti-industrials lessives per a tot l'arc mediterrani des de Figueres a Elx passant per Ciutat de Mallorca. Patim una energia cara, una infraestructura deficient que augmenta els costos, una moneda massa forta que impedeix exportacions i facilita les importacions, una manca de protecció a la innovació tec-

nològica i una venda indiscriminada del teixit industrial autòcton a les multinacionals.

Per si tot això fos poc, Madrid ens imposa múltiples peatges. No només els de les autopistes. Catalunya és la zona de l'estat amb més sanitat privada, més ensenyament privat, on les empreses de missatgeria tenen més volum de negocis. L'Estat espanyol s'estalvia la creació de places públiques en la sanitat i l'escola, manté serveis ineficaços com Correus i el ciutadà es veu obligat a pagar-se de la butxaca allò que aquell no li ofereix. Paguem els serveis dues vegades. Madrid posa el peatge i qui el cobra és l'oligarquia catalana. Recordi's sinó qui controla les concessionàries de túnels i autopistes, qui domina la patronal mèdica i sanitària.

Un Estat espanyol que ens roba, que és arcaic, que manté una política anti-industrial i que ens imposa peatge ni solament aconsegueix ser eficaç. Espanya té una administració faraònica i inútil, resultat del manteniment de l'estructura franquista malgrat haver creat un sistema autonòmic. El govern justifica l'espoli sobre el conjunt de la nació catalana amb excuses de solidaritat. Però ni aquesta és eficaç. Andalusia i Extremadura continuen com a societats deprimides, condemnades a la indignitat de viure del subsidi i domesticades en el vot o en les *peonadas* per alcaldes i terratinents. I les obres d'infraestructura que s'hi fan serveixen només per a la galeria i per a què uns quants espavilats s'hagin embutxacat milers de milions per comissions a costa dels impostos que paguem els ciutadans d'aquest país, siguem autòctons o nascuts a fora.

Miquel Ferreres

